

РЕШЕНИЕ

№ 4908

гр. София, 21.09.2020 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 12 състав, в публично заседание на 17.08.2020 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Наталия Ангелова

при участието на секретаря Елена Георгиева, като разгледа дело номер **4950** по описа за **2020** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 268 от ДОПК.

Образувано е по жалба на Р. Х. Б. срещу решение № ПИ – 146/27.03.2020г. на директора на ТД на НАП С., с което е оставена без разглеждане жалбата на Р. Х. Б. срещу разпореждане изх. № С200022-137-0002538/18.03.2020г. на публичен изпълнител при същата териториална дирекция като неоснователна. Претендира се незаконосъобразност на обжалвания административен акт по съображения за изтекъл давностен срок. Моли да бъде представено от ответника заверено копие от съдебно решение на СГС. Твърди, че е получил атакуваният акт по време на обявеното извънредно положение в страната, като се позовава на закона, че поради това давностните срокове спират да текат до неговия край. В съдебно заседание оспорва целостта на обжалвания акт, както и наложената му пътна – транспортна глоба.

Ответникът по спора – директорът на ТД на НАП чрез юрк. Д. Начева изразява становище за неоснователност на жалбата. Излага доводи за спряна давност относно предявения изпълнителен лист за изпълнение, както и че оспорваният от жалбоподателя акт е законосъобразен. Счита, че направеното възражение относно наложената глоба не е предмет на настоящото производство. Претендира присъждане на юрисконсултско възнаграждение.

Съдът, като обсъди становищата на страните и доказателствата по делото и направи проверка на законосъобразността на обжалвания административен акт и на посочените в жалбата основания, приема за установено следните обстоятелства по делото:

От събраните по делото доказателства се установява, че срещу Р. Х. Б. е било образувано дело № 3746/14 по описа на Софийски градски съд , (СГС), НО, с което се приема за изпълнение Решение на Районен съд Крайлсхайм , Федерална република Германия, с което на жалбоподателя била наложена финансова санкция в размер на 870 евро. На 17.05.2013г. на същия било издадено НП от ОД на МВР, с което му била наложена глоба като бил издаден изпълнителен лист от Софийски районен съд (СРС) , в следствие на което е било образувано изпълнително дело № 22090009453/13.02.2016г. по описа на ТД на НА. Във връзка с това изпълнително дело , с Постановление за налагане на обезпечителни мерки с изх. № С160022-022-0060572/29.12.2016г. и Постановление с изх. № С190022-022-0011764/25.02.2019г. на жалбоподателя са наложени запори върху банкови сметки. От събраните по делото доказателства се установява, че общият размер на публичните задължения е в размер на 4 064,58 лв. След постъпило възражение с вх. № С20022-000-0090356/24.02.2020г. в ТД на НАП С., дирекция „Събиране“ от Р. Х. Б. за погасяване по давност на всички публични задължения, било издадено Разпореждане от А. Д., на длъжност публичен изпълнител при ТД на НАП, с което било погасено по давност задължението за глоба по влязлото в законна сила НП № 15804/17.05.2013г. Съответната глоба, в размер на 100 лв. била отписана като погасена по давност. Задължението за събирането на публично вземане по наложената финансова корекция на държава членка на ЕС по ЗПИИРКОРФС не било прекратено поради изтекла давност. При съобразяване на посочените обстоятелства, правилно решаващият административен орган е определил подадената жалба като неоснователна в тази част.

Правният интерес е необходима и задължителна предпоставка за подаването на жалба, като същият представлява абсолютна процесуална предпоставка за обжалване на административния акт. Интересът от обжалване е задължително условие за осъществяването на административното производство. В действителност жалбоподателят няма правен интерес от обжалването на това разпореждане.

Решението е законосъобразно., като правилно жалбата срещу разпореждането с изх. № С200022-137-0002538/18.03.2020г.е определена като неоснователна. Обжалваното решение е издадено от компетентен орган – от директора на ТД на НАП С. , който е орган по приходите, съобразно чл. 7, ал. 1, т. 2 от Закона за Националната агенция за приходите (ЗНАП). Териториалният директор съгласно чл. 11, ал. 2, т. 1 издава предвидените в ДОПК актове.

Процесният случай касае публично държавно вземане, установено в тежест на Р. Х. Б. с решение на съд в Германия, което решение е признато и прието за изпълнение от български съд по реда на чл.32 и чл.16, ал.7 от Закона за признаване, изпълнение и изпращане на решения за конфискация или отнемане на и решения за налагане на финансови санкции - Решение № 936/16.09.2014г. на СГС, постановено по н.ч.д. 3746/14г. Видно е от решението на СГС само, че се касае за финансова санкция, като съдът е разпоредил незабавното изпращане на решението за изпълнение на Националната агенция по приходите за изпълнение по реда на Закона за националната агенция за приходите и ДОПК. В случай, че към изпълнението на тази финансова санкция са били приложими разпоредби на ЗАНН, конкретно предвиденото в Раздел IX.“Изпълнение на наказателните постановления и решения на съда“, то жалбоподателят, който в съдебно заседание заяви, че притежава решението в цялост, е имал възможността да го оспори и да претендира, че същото следва да се

изпълни по реда на националното право, предвиден за нарушение на правилата за движение по пътищата. Решението не е оспорено и, както е видно от същото, на 24.09.2014г. е влязло в сила, като същото е било задължително за изпълнение и по начина, разпореден в него - ограничаване на приложимото национално право само до нормите на ДОПК.

Видно от разпореждането на публичния изпълнител, за друго задължение на жалбоподателя, произтичащо от наказателно постановление за нарушение в страната, е приложен чл.82 ЗАНН относно давностите срокове и искането за отписването на задължението по давност е изцяло уважено.

Като общ институт, гарантиращ правната сигурност давността поставя възникването развитието и погасяването на правните задължения, в зависимост от определен в съответния закон срок. Погасителната давност се прилага и по отношение вземанията на държавата. По същество тя представлява период от време, в който носителят на субективното право (в случая – Държавата) може да претендира събиране на публичното вземане.

В случая по въпроса за давността е приложима разпоредбата на чл. 171, ал. 1 ДОПК, според която: „публичните вземания се погасяват с изтичането на 5 – годишен давностен срок, считано от 1 януари на годината, следваща годината, през която е следвало да се плати публичното задължение, освен ако в закон е предвиден по – кратък срок“.

Основанията за спиране и прекъсване на тази давност са изрично и изчерпателно изброени в чл. 172, ал.1 и ал. 2 ДОПК. Така, давността спира да тече, когато : (ал. 1) 1. е започнало производството по установяване на публичното вземане – до издаването на акта, но не за повече от една година; 2. когато изпълнението на акта , с който е установено вземането, бъде спряно – за срока на спирането; 3. когато е дадено разрешение за разсрочване или отсрочване на плащането – за срока за разсрочването или отсрочването; 4. Когато актът, с който е определено задължението се обжалва; 5. С налагането на обезпечителни мерки, в случая тази хипотеза е налице във връзка с издаденото от публичния изпълнител Постановление №С160022-022-0060572/29.12.2016г. и Постановление с изх. № 190022-022-0011764/25.02.2019г. за събиране на процесното задължение; 6. Когато е образувано наказателно производство , от изхода на което зависи установяването или събирането на публичното задължение: се прекъсва (ал. 2, изр. първо) с издаването на акта за установяване на публично вземане или с предприемането на действия по принудително изпълнение. От прекъсването на давността започва да тече нова давност – ал. 3 на чл. 172.

В случая жалбоподателят не е оспорил твърдението в процесното решение, че е бил задължен доброволно да изпълни процесното финансово задължение още през 2014г.. Въз основа на това правилно органът приема, че от 01.01.2015г. започва да тече давностният срок по чл. 171, ал.1 ДОПК - 5 годишен, който срок би изтекъл съответно на 01. 01. 2020г. , в случай, че междувременно не настъпят обстоятелства по смисъла на чл. 172, ал.1 или ал. 2 от ДОПК. Такива основания безспорно са настъпили, видно от данните по делото, като публичният изпълнител като е издал Постановление с изх. № С160022-022-0060572/29.12.2016г., с което се налага заповед върху налични и постъпващи суми по банкови сметки , по депозити, вложени вещи в трезори , включително и съдържанието на касетите, както и суми , предоставени за доверително управление, с което е наложил заповед върху банкови сметки за

задължения във връзка с процесната финансова санкция. Тези обстоятелства не се оспорват по делото и следователно, давностният срок по чл.171, ал.1 ДОПК е прекъснат на предвидено основание - по чл. 172, ал. 1, т.5 ДОПК, и от датата на постановлението е започнал да тече нов давностен срок .

Следователно, от събраните по делото доказателства се установява, че обжалваното по административен ред разпореждане с изх. № С200022-137-0002538/18.03.2020г., с което е постановен отказ за прекратяване на събирането на процесната финансова санкция, поради изтекла погасителна давност по реда на ДОПК, е правилно.

Възражението на жалбоподателя за приложимост към процесното изпълнително основание на давностния срок по чл.82 ЗАНН е неоснователно, поради следното:

Действително, съгласно Тълкувателно решение № 2/12.04.2017г. по тълкувателно дело №3/ 2016г. на ОСС на ВАС, е прието следното" След прекъсване на давността в хипотезата на чл.82, ал2 ЗАНН, при изпълнение на административното наказание "глоба" се прилага давностният срок по чл.82, ал.1, б."а" ЗАНН".

Както се посочи, с процесното разпореждане, така даденото тълкуване е приложено от публичния изпълнител към наказателно постановление за наложена "глоба" по българското право по молба на Р. Б. и поради погасяване по давност на публичното вземане, на основани ечл. 225, ал.1, тт.7 вр. чл.168, т.3 и чл.82, ал.1 ЗАНН е прекратено частично производството по изпълнителното дело.

В казуса по делото процесната финансова санкция, наложена от германски съд, подлежи на събиране по реда на националното право на основание съдебното решение на Софийски градски съд - Решение № 936/16.09.2014г., което съставлява и изпълнително основание по чл.209, т.6 ДОПК -„влезли в сила решения на съдилищата (..)“.

Съдебното решение на СГС е подлежало на обжалване и постановено в производство, в което жалбоподателят е имал възможност да вземе участие, съответно да оспори постановеното с решението. Самият жалбоподател заяви пред съда, че притежава в пълнота съдебния акт - решението и мотивите му. Видно от приетите по делото доказателства, на публичния изпълнител е изпратено само решението на съда, без мотивите. Въпреки това, решението не е обжалвано от него и е влязло в сила съгласно отбелязване върху него, по който въпрос също жалбоподателят не възрази.

Видно от решението на СГС, приетото за изпълнение решение на германския съд за наложената финансова санкция в размер на 870 евро общо, при определена равностойност на сумата от съда в лева 1701,57 лв., е изпратено за изпълнение "на Националната агенция за приходите за изпълнение по реда на Закона за националната агенция по приходите и ДОПК". Изрично е посочено, че решението подлежи на обжалване, отбелязано е, че същото е влязло в сила на 24.09.2014г. - лист 42 от делото - на гърба.

Съгласно чл. 297 ГПК, влязлото в сила съдебно решение е задължително за административните органи и за всички съдилища в Република България. Тъй като с решението си СГС е приел за изпълнение финансовата санкция на германския съд, като е определил и реда за изпълнение - само по ДОПК, който въпрос е разрешен със сила на пресъдено нещо, която сила следва да бъде зачетена от настоящия съд, въпросът по кой ред да бъде изпълнена и кой е приложимия национален закон, не може да бъде пререшаван. В ДОПК се съдържат както разпоредби за приложимата процедура по събирането, така и зца основанията за прекратяване на производството, в случая коректно приложени по отношение на процесната финансова санкция. В

случай, че по някакъв въпрос е приложимо производството по изпълнение, предвидено по ЗАНН, то жалбоподателят като заинтересована страна, е следвало да оспори решението в тази част.

Съгласно чл.9, параграф 1 от Рамково решение 2005/214/ПВР на Съвета от 24 февруари 2005 година относно прилагането на принципа за взаимно признаване на финансови санкции, изпълнението на финансовите санкции следва да се урежда от закона на изпълняващата държава. "по същия начин както при финансови санкции, които са наложени от изпълняващата държава". В случая, изпълнението на финансовите санкции, с които са наложени административни наказания "глоба", се изпълняват по реда на ЗАНН - чл.82 и следващите.

Второто изречение обаче на чл.9, пар. 1 от Рамковото решение предвижда изключителни правомощия на националния съд за реда за изпълнението на финансовите санкции: " Единствено органи на изпълняващата държава могат да вземат решения относно процедурата за изпълнение и да определят свързаните с него мерки; това важи и за основанията за прекратяване на изпълнението."

След като такова решение вече е взето в предвиденото за това национално производство - по реда на чл. 30 и следващите от Закона за признаване, изпълнение и изпращане на решения за конфискация или отнемане и решения за налагане на финансови санкции, то следва да бъде зачетено при изпълнението на финансовата санкция.

Следва да се отбележи, че националната норма, относно реда за изпълнение на признатото решение на друга държава членка за наложена финансова санкция, съгласно чл.36 от цитирания закон, препраща към чл.22 от него, т.е., предвижда, че:"(1) Признатото по реда на този раздел решение се изпраща на Националната агенция за приходите за изпълнение по реда на Закона за Националната агенция за приходите и Данъчно-осигурителния процесуален кодекс.". Следователно, поначало националният законодател не е предвидил изпълнение на признати по реда на този закон финансови санкции по реда на ЗАНН, с произтичащите от това последици.

Доколко редът за изпълнение на процесната санкция - по ДОПК, съответства на правото на ЕС, не може да бъде разгледан при разрешаване на правния спор по делото, предвид силата на пресъдено нещо на решението на СГС, която следва да бъде зачетена както от административния орган, така и от настоящия съд. Това следва еднозначно от съдебната практика на Съда на ЕС, в това число и актуалната такава - например Решение на съда (първи състав) от 4 март 2020г. по дело T. I. S., C-34/19, ECLI:EU:C:2020:148, отговорът на втори въпрос от решението и т.64 - -69, а именно:

"64. Обратно, ако запитващата юрисдикция приеме, че съгласно националното право силата на пресъдено нещо, с която се ползва решение (...), обхваща спора в главното производство и по този начин определя решението, което следва да се постанови по този спор, трябва да се припомни значението на принципа на силата на пресъдено нещо както в правния ред на Съюза, така и в националните правни системи. Действително с цел да се гарантира както стабилността на правото и на правоотношенията, така и доброто правораздаване, е необходимо съдебните решения, които са влезли в сила след изчерпване на възможностите или изтичане на сроковете за обжалване, да не могат повече да бъдат оспорвани (...).

65. В това отношение според постоянната съдебна практика правото на Съюза не

задължава националната юрисдикция да не прилага вътрешните процесуалноправни норми, които по-специално придават на дадено решение сила на пресъдено нещо, дори ако това би позволило да се отстрани допуснато с въпросното решение нарушение на разпоредба от правото на Съюза, независимо от естеството на това нарушение (...).

66. Следователно в правото на Съюза няма изискване, че националният съдебен орган по принцип е длъжен да преразгледа свое ползващо се със сила на пресъдено нещо решение, за да вземе предвид направено от Съда тълкуване на релевантна разпоредба от това право (...).

67. Във всички случаи следва да се припомни, че принципът на отговорност на държава членка за вреди, причинени на частноправните субекти от нарушения на правото на Съюза, за които държавата носи отговорност, е присъщ на системата на Договора, без значение дали нарушението, причинило вредата, се дължи на законодателната, съдебната или изпълнителната власт (...).

"2) Правото на Съюза трябва да се тълкува в смисъл, че не задължава национална юрисдикция да остави без приложение вътрешните процесуалноправни норми, които признават сила на пресъдено нещо на съдебно решение, дори когато това би позволило да се отстрани нарушение на разпоредба на правото на Съюза, което не изключва възможността заинтересованите лица да ангажират отговорността на държавата, за да получат по този начин юридическа защита на правата си, признати от правото на Съюза."

Предвид цитираната съдебна практика, и преценката, решение № 936/16.09.2014., по н.ч.д. 3746/2014г. на СГС, влязло в сила на 24.09.2014г., е приложимо в казуса по делото- като изпълнително основание по смисъла на чл. 209, т.6 от ДОПК, както относно размера на подлежащата на събиране финансова санкция, така и относно събирането ѝ по реда на ДОПК, съдът намира, че не следва да разглежда въпроса дали съдебното решение противоречи на правото на ЕС в казуса по делото. Както следва от цитираното съдебно решение на Съда на ЕС, т69, за жалбоподателя по делото е отворена възможността възможността при определени условия да получи обезщетение, ако счита, че правата му са накърнени поради нарушение на правото на Съюза:

"69. Освен това частноправните субекти не следва да бъдат лишени — по-специално заради това, че извършеното с влязло в сила решение, придобило сила на пресъдено нещо, нарушение на правата, произтичащи от правото на Съюза, вече не може да бъде отстранено по общия ред — от възможността да ангажират отговорността на държавата, за да получат юридическа защита на правата си, признати от правото на Съюза (решение от 24 октомври 2018 г., ХС и др., С-234/17, EU:C:2018:853, т. 58)."

На основание всичко изложено, жалбата по делото като неоснователна подлежи на отхвърляне от съда.

Предвид на този резултат, своевременно направено искане, на ответника следва да се

присъдят разноси за юрисконсултско възнаграждение, което на основание чл. 161, ал. 1, изр. трето ДОПК, вр. с чл. 8, ал. 1, вр. с чл. 7, ал. 2, т.2 от Наредба № 1/2004г. на Висшия адвокатски съвет, предвид материалния интерес на оспорващия (2648, 38 лв.) , определя в размер на 242 лв.

Водим от горните съображения и на основание чл. 268, вр. чл. 161, ал. 1 ДОПК, Административен съд – София град, I отделение, 12 – ти състав

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ оспорването по жалбата на Р. Х. Б., ЕГН: [ЕГН], против Решение № ПИ – 146/27.03.2020г. на директора на Териториална дирекция на НАП – С. , с което е оставена без уважение жалбата на лицето срещу Разпореждане , изх. № С200022-137-0002538-18.03.2020г. на публичен изпълнител при същата териториална дирекция.

ОСЪЖДА Р. Х. Б., ЕГН: [ЕГН] да заплати на териториална дирекция на НАП – С. юрисконсултско възнаграждение в размер на 242 лв. (двеста и четиридесет и два лева).

Решението на съда е окончателно.

Съдия: